

Ни думица не му отговорихъ: нѣщо ми стискаше гърлото, сълзи ме задавяха; азъ не издържахъ неговия погледъ и почнахъ да гледамъ на страна.

Той сложи ржката си на рамото ми и замислено произнесе, сѣкашъ не себе си:

— Не сж заглѣхнали сѣвсѣмъ и срамъ и сѣвѣсть... Да отидемъ въ моята стая...

Въпрѣки очакването ми, не ме наказаха за тази простѣпка, но подъ едно условие: да искамъ прошка отъ Карнеича. Добриятъ Платонъ Михайловичъ дълго ме придумва да се съглася на това, като ми доказваше, че само лъжливиятъ срамъ ме спира, да не го направя.

Излѣзохъ изъ стаята му, като му обѣщахъ, че ще сторя това.

Но все пакъ това бѣ за мене непоносимо тежко. Азъ бѣхъ самолюбивъ, и, макаръ и да съзнавахъ, че директорътъ е правъ, все пакъ, не намирахъ въ себе си сила и желание да накарня честолубието си и да отида да искамъ прошка отъ Карнеича. Но нѣмаше, що да правя; вечерята, червенъ, като ракъ, съ разтреперани нозѣ и разтупкано сърдце тръгнахъ къмъ Карнеича въ шинелната стая. Когато влѣзохъ, старецътъ седѣше на масата, и, като се бѣ подпрѣлъ съ лактитѣ си, четѣше Евангелието, мърдайки съ устнитѣ си и мърморейки неясно. Той не чу моитѣ стѣпки и остана неподвиженъ, вдълбоченъ въ четенето.

Нѣколко тежки секунди се борихъ съ себе си, и бѣше даже минута, когато се обърнахъ, за да избѣгамъ надалечъ.

— Карнеичъ... страхливо продумахъ азъ най-сетнѣ, като се докоснахъ леко до рамото му.

Той трепна и подигна глава.

— Какво искате? — ме попита той.

Дълбоко смутенъ стояхъ азъ прѣдъ него и мълчахъ, като не знаехъ, какъ да почна.

— Да се закачатъ ли сте дошли пакъ? — ме попита той, като ме гледаше съ укоръ надъ очилата си, които бѣха слѣзли на самия край на носа му; въ тази минута ми стана тѣй жално и тѣй обидно за него, че като забравихъ всичко, азъ бързо хванахъ коравата му и костелива ржка и развълнувано прошепнахъ:

— Не, не, никога вече... Честна дума, — никога, само ми прости това... това, което сторихъ.

Очевидно, нему му дожалѣ за мене.

Азъ видѣхъ, че червенитѣ му, възпалени очи замигаха често-често.

— Стига... какво говорите? Да ви пази Господъ... е, та какво, миличкий, такаванкана... но, да кажемъ, напимѣръ, пошегувалъ си се... понаскърбилъ си... пообидилъ си стареца. Та ти си, такованкана, още малко дѣте, какво да те правя?... Ехъ, Господъ да те пази!..

Ласкавиятъ тонъ на стареца, и това, че той не прѣставаше да ме глади по главата, — всичко това азъ не можахъ да понеса и заплакахъ.

Карнеичъ се изплаши не на шега.

— Е, е, стига, какво има? Я гледай, какъ сж наплашили дѣтето!.. Не плачи, че ще те заболи главата... Какво хубаво има въ плачѣтъ. На, пийни водица, успокой се малко...

И той съ бащинска нѣжностъ ме погледваше въ очитѣ, даваше ми да пия вода и дълго ме придумва да се успокоя.

Най-послѣ той ме прѣкръсти.

— Нека Христосъ да те пази, иди си легни, късно е вече.

На сутринята се събудихъ веселъ, доволенъ. Тѣй добръ ми бѣше прѣзъ тази сутринъ, като че отъ душата ми бѣ свалена нѣкаква тежестъ.

Прѣзъ цѣлата година азъ прѣнебрѣгвахъ уроцитѣ и се учехъ лошо. На първо врѣме, единицитѣ и двойкитѣ, които като гѣби никнѣха въ класната книга срѣщу моето прѣзиме, сериозно ме безпокояха и ме караха, макаръ и нарѣдко, да се залавямъ за книгата; но подирѣ азъ рѣшихъ, че до толкова съмъ се забъркалъ въ единици, щото не ще мога да се отърва тази година отъ тѣхъ, и, значи, не ще избѣгна да не остана втора година въ сѣщия класъ.

И, като се успокоихъ напълно съ подобни размишления, азъ скръстихъ ржцѣ.

А единицитѣ всѣ се увеличаваха и увеличаваха, но азъ станахъ повече отъ равнодушенъ къмъ тѣхъ. Нѣколко пѣти вече ме извикаха при директора. Добриятъ Платонъ Михайловичъ излизаше вѣнъ отъ себе си отъ ядъ.

— Не, това е ужасно! — ми казваше той. Ти си умно, способно момче, а единъ Богъ